

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *To see again*

Forrás: *Az Ujság*

Btv.

(Helv)

1919. XI. 18.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1919"

Személy

To see again! (Romanelli elutazása. — A ludovikások tisztelgése.)

— *Az Ujság tudósítójától.* —

Ezzel a három szóval köszönt el Budapestről Romanelli Guidó alezredes, a mikor vasárnap délután egy órakor autójába szállt az olasz misszió palotája előtt. A viszontlátásra! — s már el is indult a pompás Lancia-gép, hogy száz kilométeres sebességgel Bécsen át Rómába szöktesse egyik legjobb barátunkat...

De hadd mondjam el rendjén a dolgot.

Két fegyveres olasz katona áll őrt a Múzeum-utca és az Esterházy-utca sarkán levő Károlyi-palota kapujában. Ők az olasz misszió őrei. Készségesen nyitottak utat, a mikor megmondtam, hogy Romanelli alezredeshez igyekszem. Nem kérdezték, ki vagyok, nem kíváncsiskodtak, mi járatban vagyok, meleg udvariassággal bocsátottak be a márvány előcsarnokba. Varázsszó úgy látszik a Romanelli neve még az olasz bakánál is...

Azt hittem, fél Budapestet fogom ott találni. Megnézem az órámat, hátha tulságosan korán jöttem. Fél óra mulva delet harangoznak; úgy mondták a beavatottak, pontosan tizenkettőkor indul Romanelli. Bizony itt lehetne már a polgármester, meg egy fehérbe öltözött leányka a csokorral s itt szoronghatna az a sok ember, a kik ennek a bámulatosan energikus és melegszívű olasz törzstisztnek a kezéből kapták vissza az életüket, a mikor Kun Béla handabandázott az országban. Sehöl senki. Keserűség fog el, valószínűleg belepirulok, a mint elgondolom, hogy szinte szemtanuja sem lesz Romanelli elutazásának.

Megállok az egyik ajtó előtt. Sietősen elolvastam az ajtóra szegezett papírtáblán a szavakat: Ufficio Ten. Colonnello Romanelli. Majd

alább: Romanelli alezredes délelőtt 11 órától mintha magnetikus erő vonzaná a tiszt nyomába. 12-ig fogad. No, bizonyosan odabent az irodában három-négy olasz tiszt igyekszik közelébe fér-fog lezajlani a bucsuztató aktus. De semmi jelen-köznö, de ő megbillenti a kezét; csak a gyakorlott-tósebb sürgés-forgás. Olasz szavak hallatszanak, szem veszi észre az óhaját. — Nem akarom, hogy telefon cseng, írógépek kattognak. Benyitok. Hát eláruljanak a várakozók előtt! — ezt mondja a bizony alig tíz ember a két fényes nagy teremben. kézmozdulat. A tiszték diszkréten elmaradnak Javarészt olasz tisztok, a kik buzgón végzik amellőle; halk ajtócsukás, az alezredes eltűnt. dolgukat. Egy pillanatig tartott az egész jelenet.

Csúfság lesz a dologból, — gondolom — az olasz — Romanelli? — válaszol valaki a kérdező-lapok bizonyosan meg fogják írni, hogy Budapestnek, mintha semmi sem történt volna — nincs itt! népe nincs tisztában a legelemibb kötelességével. Nincs! Erre a szóra szomorúság ül ki az emberok árczára, lehorgaszítják a fejüket. Nem ismerik Romanellit, — az az impresszióm — s nagyobb jóltevőjét.

Sibelka kapitányhoz fordulok. Mint összekötő-tiszt, bizonyára megfogja fejteni a talányt: ha Romanelli tényleg ma délben robog el autóján hazájába arról a helyről, a hol csak jót tudott tenni, mért az a nagy közönyösség, a minél valami fagyosabbat el sem lehet képzelni!

— Valószínű, — feleli készségesen — hogy ma utazik el. Ha szép lesz az idő. De semmi sem bizonyos. Nem akarja, hogy... Hát igen, nem szeretné, ha a budapestiek, hogy is mondjam... megtudnák az időpontot. Még itt van. Tessék talán várakozni egy kicsit, hátha szerenésje lesz.

Kapóra jött a szíves marasztalás. A mint körülnézek, egész csomó embert veszek észre a teremben. Egyenkint jöhettek be, zajtalanul. Csendesen várakoznak. Látszik rajtuk, hogy mind őt várják.

— Romanelli alezredes urat keresem — szó-lal meg végül az egyik.

Szinte feleletül nyílik az ajtó, filigrántermetű olasz tiszt lép be sietősen. Egy csillag a gallérján, de két csillag keretben az alsó karján. Alezredes. Nyomban felismerem: Romanelli. Ragyogó szemével körülnéz egy pillanatra s máris szinte szalad a belső terem felé. Az embercsoport előrebil-en

Kétszersültet és egyéb harapnivalót csomagol az egyik olasz tiszt. Kint puffog az autó. Sietve jön Romanelli, meleg köpeny van rajta, lovaglópálcza a kezében. Egyik kollégámmal hozzá lépünk. Nyomban megérti, mi a kérésünk, pedig csak a kézszerítésig jutottunk.

— Még nem! Negyedóra mulva! — mondja és távozik. Éppen a ludovikások vonulnak a Múzeum-köruton a Kálvin-tér irányában. Az Ország-ház-térről jönnek négy században. Romanelli megáll a Múzeum-utca sarkán, várakozik, míg a magyar fiúk elvonulnak. Két század már tovább haladt. A harmadik századot vezető tiszt észreveszi

Romanellit.

— Vigyázz! Balra nézz! — hangzik harsányan és a ludovikások szeme Romanelli arczára szegeződik.

— Vigyázz! Balra nézz! — hangzik ujból és a negyedik század is tiszteleg.

Köny csordult ki a szememből, a mikor Romanelli a sapkája ellenzőjéhez emelte a kezét. Egész lelke ott ült a szemében. Kémlelem az arczát: vajjon mit érez ez az ember ebben a pillanatban? Mi az: érezni hogy ő mentette meg valamennyiüket a juniusi ellenforradalom éjszakáján? Csak szeretet sugárzott az arczán, oly csodás mosoly, mintha átölelte volna az egész szenvedő emberiséget. Romanelli volt ma a legboldogabb ember Budapesten. Élni látta azokat, a kik mind meghaltak volna, ha ő nem — Romanelli.

Csak kevesen voltunk szemtanui ennek a megható jelenetnek. A véletlen csinálta, de a magyar történelemben a helye.

Romanelli innen a Ferencziek-templomába sietett, a hol misét hallgatott, a mise végeztével meghallgatta a Himnuszt, aztán gyorsan visszatért a Károlyi-palotába.

— Pronto! — jelentette a soffőr. Romanelli elköszönt *Mombelli* tábornoktól és tisztársaitól, a kik a palota kapujában gyültek össze, felénk fordult s megszorítva kezünket, vidáman mondotta:

— To see again!

Autójába szállt, maga mellé vette kedvencz kutyáját, a fehér drótszörű Piezit, cigarettára gyújtott s pillanat alatt eltűnt a szemünk elől.